ədalət.- 2021.- 6 mart.- S.9.

Gülər Eldarqızı

Doğma ağac

İndi küçələr də qərib görünür,
O tanış yollarda izim qarışır.
Üşüyür parkdakı o tənha ağac,
Hər gəlib gedəndən bizi soruşur.

Neçə kürək çəkib özünə sarı,
Dərdi uda-uda hey yaşa dolub.
Küsüb-barışanın halına yanıb,
İsti öpüşlərin şahidi olub.

Bu ağac daha o ağac deyil ki,
Hər fəsil gözümdə ölüb, dirilir.
Sən demə, ürəklər qoşa yananda
Qurumuş budaq da gözəl görünür.

Yox olsun, küləklər qoparsın kökün,
Silinsin üstünə yazdığım ad da.
Elə sanaram ki xəyaldır ömrüm,
Gəlməyib dünyaya adam mən adda.

Bu gün həsrətimin doğum günüdür,
Yanına getməyə bəhanəm yoxdur.
O ağac mənim tək tənha deyil ki,
O ağac altında görüşən çoxdur.

İndi küçələr də qərib görünür,
O tanış yollarda izim qarışır.
Üşüyür parkdakı o doğma ağac,
Hər gəlib gedəndən bizi soruşur.

NAĞIL ÖMÜR

Uşaq vaxtı qar yeyərdim, yağanda,
Uşaq qəlbim şadlanardı sevincdən.
Nə biləydim tale məni sıxanda
Könlüm olar bir yetim quş, sevinc dən.

Yadımdadır, üşüməzdim qışda da,
Bir hərarət duyulurdu hər üzdən.
İnsan uşaq olarmış qırx yaşda da,
Üşüyərmiş buz baxışdan, qar üzdən.

Qar adamı düzəldərdik həyətdə,
Gün çıxanda əridərdi "adamı".
İndi məni üşüdür bu həyat da,
Gün də vurmur könül adlı odamı.

Qar yağardı, budaqları əyərdi,
Deyərdilər bu hikmətdir, ağıldır.
Onda mənə nənəm nağıl deyərdi,
Artıq ömrüm başdan-başa nağıldır.

Nağıl ömrün bitməyinə az qalıb,
Taleyimə üç alma da düşəcək.
Payız ötüb, qış gəlibdir, yaz qalıb,
Son baharım üç almada düşəcək.

Uşaq vaxtı qar yeyərdim, yağanda,
Uşaq qəlbim şadlanardı sevincdən.
Nə biləydim tale məni sıxanda
Könlüm olar bir yetim quş, sevinc dən.